

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.092 van 26 juni 2013
in de zaak A. 205.902/XIV-34.457**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter JP Lips
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Louizalaan 475/15
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 4 augustus 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 84.184 van 3 juli 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8956 van 31 augustus 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 april 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter JP Lips, die verschijnt voor de verzoekers, en attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers komen op 25 oktober 2010 België binnen en verklaren zich op 27 oktober 2010 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 29 maart 2012 telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 april 2012 tekenen de verzoekers tegen die weigeringsbeslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 3 juli 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/2, § 1 en 39/65, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (EVRM) samen met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het recht van verdediging en van het beginsel van onpartijdigheid.

Zij voeren aan dat een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak een schending van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 39/2, § 1, en 39/65, eerste lid, van de Vreemdelingenwet inhouden. De Raad van State mag nagaan of de met een cassatieberoep bestreden beslissing aan de vastgestelde feiten een correcte juridische kwalificatie geeft en er de juiste gevolgtrekkingen op wettelijk vlak uit puurt.

Volgens de verzoekers is de eerste rechter te dezen partijdig opgetreden door bij de toepassing van artikel 39/73, § 1 en § 2, van de Vreemdelingenwet de verdediging van de verwerende partij op zich te nemen. In afwezigheid van een nota met opmerkingen van de verwerende partij en zonder te steunen op een motief in de aanvankelijk bestreden beslissingen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een middel op grond van de artikelen 48/5, § 1 en § 2, van de Vreemdelingenwet opgeworpen terwijl deze bepaling niet van openbare orde of van dwingende aard is. Daardoor heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op zijn minst een schijn van partijdigheid gewekt.

Om op dat ongeoorloofde middel te reageren, hebben de verzoekers gevraagd om te worden gehoord. Zij hebben in het verzoek om te worden gehoord reeds hun opmerkingen vermeld, die geen nieuw middel vormen maar die in de uitoefening van het recht van verdediging een antwoord op de beschikking van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 mei 2012 vormen. De verzoekers hebben die opmerkingen ook mondeling ter terechtzitting gemaakt, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft er geen rekening mee gehouden en zelfs onjuist vermeld dat de verzoekers ter terechtzitting enkel naar hun verzoekschrift hebben verwezen.

De opmerkingen van de verzoekers waren nochtans pertinent vermits het uitputten van eventuele nationale beschermingsmogelijkheden geen voorwaarde is om internationale bescherming te kunnen krijgen. Op die manier heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een voorwaarde aan de criteria voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus toegevoegd.

De verzoekers achten om de voormelde redenen het recht van verdediging geschonden, evenals de andere aangehaalde bepalingen. Zij zijn van oordeel dat hen aldus onterecht het recht op internationale bescherming in de zin van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie is ontnomen.

5. In de memorie van wederantwoord voegen de verzoekers toe dat enkel het horen van de verzoekers niet volstaat wanneer hun repliek niet wordt genoteerd en niet in het dossier wordt opgenomen om door de rechter te worden beoordeeld. Door op die wijze te handelen is het recht op een effectief rechtsmiddel aan de verzoekers ontnomen.

Beoordeling

6.1. Daargelaten de vaststelling dat het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de devolutieve werking van het met toepassing van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet ingesteld hoger beroep is toegelaten zich op andere motieven dan die van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te steunen, blijkt dat de aanvankelijk bestreden beslissingen niet enkel op de ongeloofwaardigheid van de door de verzoekers voorgehouden problemen zijn gesteund, maar ook op de vaststelling dat de verzoekers en hun zonen “niet aannemelijk hebben gemaakt niet of onvoldoende op de bescherming van de in Servië aanwezige autoriteiten te kunnen rekenen”. De commissaris-generaal overweegt dienaangaande verder het volgende:

“Internationale bescherming kan evenwel pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. U en uw kinderen verklaarden in dit verband nooit naar de politie te zijn gestapt, enerzijds, uit angst de situatie erger te maken en, anderzijds, omdat de politie toch niet zou optreden in het kader van dergelijke familiale problemen (CGVS, p.18-19; CGVS 10/21075, p.18-19; CGVS 10/17699, p.23). Het is echter precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet

optreden. Wat betreft jullie verklaring als zou de politie toch niets ondernemen indien jullie hen op de hoogte zouden brengen van jullie familiale problemen dient voorts vastgesteld te worden dat dit in casu een loutere veronderstelling betreft die jullie allerminst wisten te concretiseren (CGVS, p.18-19; CGVS 10/17699, p.23).

Daarenboven dient erop gewezen te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat hoewel de politie in de Preshevë-vallei, met name de ‘multi-etnische-politie’ (MEP) die ondergebracht is binnen de bestaande politiestructuren en belast is met de reguliere politietaken in uw thuisstreek, de laatste jaren aan belang heeft verloren, ze haar politietaken in de haar toegewezen domeinen nog steeds naar behoren blijft vervullen. Zo treedt de MEP wel degelijk op in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Bovendien zijn er ook etnisch Albanese agenten tewerkgesteld bij de MEP en is het hoofd van de politie in Preshevë overigens ook een etnische Albanees.”.

Het enige middel mist feitelijke grondslag waar de verzoekers voorhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wat dat betreft “eigenzinnig” een middel zou hebben opgeworpen, niet steunend op een motief in de aanvankelijk bestreden beslissingen.

6.2. Hoewel in de aanvankelijk bestreden beslissingen dus mede in aanmerking werd genomen dat de verzoekers niet hebben aangetoond dat hun nationale autoriteiten hen geen afdoende bescherming kunnen bieden, hebben de verzoekers in hun verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze vaststelling niet aangevochten en geen melding gemaakt van een “morele barrière om beroep te kunnen doen op de nationale autoriteiten die zij niet kunnen overstijgen”. Zij hebben van dit laatste voor het eerst gewag gemaakt in hun verzoek tot horen na ontvangst van de beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, terwijl zij zich in het verzoekschrift tot beroep uitsluitend tegen de in de aanvankelijk bestreden beslissingen vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas hadden gericht.

De verzoekers stellen derhalve ten onrechte in het bewuste verzoek tot horen dat zij zich “(z)oals aangegeven in het verzoekschrift en zoals blijkt uit de stukken van het dossier” op die morele barrière hebben beroepen.

Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de

betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie.

De in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet vastgelegde jurisdictionele motiveringsplicht verplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er derhalve niet toe te antwoorden op in een vraag tot horen ontwikkelde middelen of argumenten. Die middelen of argumenten moeten enkel worden onderzocht indien zij op ontvankelijke wijze zijn aangevoerd, hetgeen te dezen in de vraag tot horen niet het geval was.

Het recht van verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt, en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zijn niet geschonden door de mogelijkheid van een schriftelijke procedure overeenkomstig artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, vermits de betrokkene ook kan vragen om te worden gehoord. Wat dat betreft kan worden verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 88/2012 van 12 juli 2012, waarin onder meer het volgende wordt overwogen:

“De specifieke kenmerken, de toename en het dringend karakter van de geschillen die zijn ontstaan uit de toepassing van de wet van 15 december 1980, verantwoorden de goedkeuring van bijzondere regels die geschikt zijn om de behandeling van de beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te versnellen. De maatregelen die zijn bestemd om de procedure te versnellen en te vereenvoudigen, zijn evenwel enkel toelaatbaar op voorwaarde dat zij niet op onevenredige wijze afbreuk doen aan het recht van de verzoekers om de jurisdictionele waarborgen te genieten die het hun mogelijk maken hun grieven die onder meer uit de schending van de bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde rechten zijn afgeleid, in het kader van een daadwerkelijk rechtsmiddel door een rechter te laten onderzoeken.

(...)

Door het de Kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter mogelijk te maken te oordelen, na inzage van de door de partijen uitgewisselde schriftelijke stukken, dat het niet noodzakelijk is dat zij hun opmerkingen nog mondeling uiteenzetten, heeft de wetgever een maatregel genomen die in verband staat met het doel dat hij nastreeft. Te dezen wordt het gebrek aan wettelijke preciseringen over de beroepen waarvan kan worden aangenomen dat zij geen mondelinge uitwisseling van argumenten vereisen, gecompenseerd door de waarborg dat de partijen tijdens een terechtzitting worden gehoord indien een van hen daarom verzoekt. Aldus heeft de verzoeker, na inzage van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem op de hoogte brengt van het feit dat hij van oordeel is dat een terechtzitting niet noodzakelijk is, evenwel het recht om zijn argumenten uiteen te zetten en mondeling op die van de tegenpartij te antwoorden indien hij daarom verzoekt.”.

Uit geen enkel stuk van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekers hun argumentatie met betrekking tot de “morele barrière” op de terechtzitting hebben laten gelden. Zij tonen niet aan dat de vaststelling in het bestreden arrest dat zij “zich ter terechtzitting (beperken) tot het verwijzen naar hun verzoekschrift” onjuist is en dat zij andere elementen hebben aangevoerd waarop de eerste rechter had moeten antwoorden. Wat dat betreft tonen de verzoekers dus geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht, van het recht van verdediging of van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel aan.

6.3. Artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de staat of partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Opdat een aanvraag onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vluchtelingenwet kan vallen, is het dus vereist dat de staat of partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming als bedoeld in artikel 48/5, § 2, van dezelfde wet tegen vervolging of ernstige schade kunnen of willen bieden. Indien dit niet wordt aangetoond, kan de aanvraag alleen al op grond van dat motief worden afgewezen.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet derhalve niet geschonden door het beroep van de verzoekers te verwerpen, enkel op grond van de vaststelling dat de verzoekers “in hun verzoekschrift geen argument aan(voeren) dat aantoonde dat zij geen toegang zouden hebben tot een daadwerkelijke bescherming van hun nationale overheid in de zin van artikel 48/5, § 2”. Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig juni tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen